

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 360/21
8.7.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, Светлане Павић и др Драгице Попеску, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ул. ... бр. ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник адвокат Наташа Стојадиновић из Београда, ул. Кнеза Милоша бр. 58, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник адвокат Љубица Хоцић из Београда, ул. Ресавска бр. 19, ради вршења родитељског права и др., одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 920/20 од 29.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 8.7.2021. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 920/20 од 29.03.2021. године у ставу четвртом и шестом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 920/20 од 29.03.2021. године, ставом првим изреке малолетно дете парничних странака ВВ, рођена године у ..., поверава се мајци АА на самостално вршење родитељског права. Ставом другим изреке уређен је начин одржавања личних односа малолетне ВВ са оцем ББ по следећем моделу: сваке друге суботе у периоду од 10,00 до 18,00 часова, сваког уторка и четвртка од 16,00 до 19,00 часова, средом од 16,00 до 19,00 часова кад дете борави суботом код оца, очеву крсну славу, сваки други рођендан, сваки други државни и верски празник, 5 дана зимског распуста, 7 дана летњег распуста, и то тако што ће отац преузимати малолетно дете на адреси на којој живи са мајком и по протеклу предвиђеног термина

враћати на исту адресу. Ставом трећим изреке делимично је усвајен тужбени захтев тужиле, па је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа месечно износ од 20.000,00 динара почев од 16.07.2020. године, као дана подношења тужбе, па убудуће док за то постоје законски услови, сваког 01-ог до 05-ог у месецу за текући месец на текући рачун законског заступника малолетног детета, мајке АА. Ставом четвртим изреке делимично је одбијен тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да суд обавезе туженог да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа месечно преко досуђеног износа од 20.000,00 динара до траженог износа од 98.000,00 динара, за разлику од 78.000,00 динара, као неоснован. Ставом петим изреке одбијен је предлог тужиле за одређивање привремене мере којим је тражила да се до правноснажног окончања поступка малолетна ВВ, рођена дана ... године у ..., повери на самостално вршење родитељског права мајци, тужилци, АА из ..., а да се начин одржавања личних односа малолетне ВВ са оцем ББ одвија, тако што ће отац ББ моћи да виђа малолетну ВВ сваког уторка и четвртка у периоду од 15,00 до 20,00 часова, сваког другог викенда у периоду од суботе од 09,00 часова до недеље у 18,00 часова, сваки други државни и верски празник, као и да се обавезе тужени ББ да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа тужилци месечно износ од 98.000,00 динара, уплатом на текући рачун тужилци, и то сваког 01-ог до 05-ог у месецу за текући месец почев од дана подношења предлога за одређивање привремене мере до правноснажног окончања поступка. Ставом шестим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилца је благовремено изјавила жалбу, побијајући пресуду у ставу четвртим и шестим изреке из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у побијајућем делу у границама законских овлашћења, прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 са свим изменама и допунама) и оценио да жалба тужиле није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из одредбе члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити другим повредама поступка које би биле битне. Изрека пресуде је јасна и разумљива, не противречи себи ни разлозима датим у њој, у пресуди је наведено довољно разлога о свим битним чињеницама, па се њена правилност и законитост могу испитати, због чега се неосновано жалбом тужиле указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у ванбрачној заједници у којој је дана године, рођена њихова кћи ВВ. Од раскида заједнице у марту 2019. године тужилца и малолетна ВВ живе код њених родитеља. По престанку заједнице тужени је једно време редовно виђао ВВ у складу са њиховим договором, али су се њихови односи у једном тренутку пореметели, тако да он изванредно период није виђао дете, нити је доприносио њеном издржавању. У међувремену тужени је сам одредио да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа месечни износ од 20.000,00 динара, при чему је повремено давао и веће новчане износе у зависности

од својих финансијских могућности.. Тужила је власник бутика “ГГ”, који има 3 радње у ... и у зависности од тога какав је промет у току месеца, месечно може да заради од 5.000 до 10.000 евра. У свом власништву нема непокретности, аутомобил који вози узела је на лизинг преко фирме на 3 године и месечно плаћа рату 350 евра, поред тога плаћа и рату за каско осигурање у износу од 50 евра месечно. У питању је аутомобил марке “BMW X1”. Није кредитно задужена, те нема других обавеза издржавања. Живи у кући која је у власништву њених родитеља површине 200 м² и сноси трошкове рачуна који се односе на инфостан у месечном износу од око 14.000,00 динара, рачун за струју је око 6.000,00-7.000,00 динара, интернет и кабловску плаћа на месечном нивоу око 4.000,00-5.000,00 динара, трошкове мобилног телефона месечно плаћа до 10.000,00 динара. ВВ иде у приватни вртић “...” на ... који месечно кошта 30.000,00 динара. С обзиром да има право на рефундацију одређеног износа, углавном на месечном нивоу овај износ јој се врати од 10.000,00 до 20.000,00 динара у зависности од тога колико ВВ проведе у вртићу. У току прошле године у периоду од маја до новембра месеца водила је ВВ код логопеда три пута недељно, с обзиром да дете уопште није причало и за то је издвајала износ од 25.000,00 динара месечно, а у питању је био логопед у оквиру “...”, при чему више није потребно да у тој мери одлази код логопеда, јер су се третмани завршили и актуелне услуге логопеда користи у оквиру вртића и ту услугу додатно плаћа 4.000,00 динара месечно поред цене вртића. Имајући у виду да је ВВ још увек мала, поред вртића нема друге активности, али би волела да је у неком скоријем периоду упише на пливање или неки други спорт. ВВ је здраво дете, има осетљиву кожу тако да за њену козметику издваја већа новчана средства, с обзиром да само купка за њу која је препоручена од стране доктора кошта 3.000,00 динара, води је код приватног лекара и сваки одлазак код лекара кошта 3.000,00 динара. Тужила за храну за ВВ месечно издваја износ од око 10.000,00 динара, за хигијену и козметику око 15.000,00 динара, што се тиче трошкова облачења они на месечном нивоу износе некада 300 евра, а некада нема издатака на име трошкова облачења, при чему малолетна ВВ брзо прераста ствари и врло често мора да јој купује комплетно нову гардеробу. У трошкове за малолетну ВВ спадају и трошкови њиховог зимовања и летовања у иностранству због чега је месечне потребе исте одредила на износ од 196.000,00 динара. Тужени последњих четири године није запослен, по занимању је дипломирани економиста, има мастер и диплому с ФОН-а, али није у могућности да се запосли у струци. Пре тога је шест година радио у БЂ и био ... у Економском сектору-у Сектору за финансије, а био је и шеф финансија Економског сектора у Сектору за образовање и заштиту и у то време је остваривао зараду од око 80.000,00 динара, која је била увећана трошковима превоза. Пријављен је код Националне службе за запошљавање, активно тражи запослење, али су послови који су му се нудили неадекватни његовој стручној спреми. Њега издржавају родитељи са којима живи, а кад год му је нешто потребно за ВВ они то исфинансирају. Понекад обавља повремене послове тако што помогне пријатељима у оквиру њихових фирми и на тај начин оствари приходе који просечно износе око 30.000,00 динара. Заједно са родитељима живи у стану који је у њиховом власништву, површине око 120 м² у ... улици. Рачуне за стан плаћају родитељи, инфостан је око 16.000,00 динара, струја 3.000,00-4.000,00 динара, кабловска 1.000,00-2.000,00 динара, а поред тога он плаћа трошкове свог мобилног телефона који износе 1.500,00 динара. Иако није запослен, свестан је да је потребно да издржава ћерку и то чини уз помоћ својих родитеља и спреман је да доприноси месечним износом од 20.000,00 динара

Одлучујући о висини доприноса туженог у издржавању малолетног детета, првостепени суд је имао у виду узраст малолетне ВВ, те да морају бити задовољене основне егзистенцијалне потребе детета, становање, исхрана, одећа, овућа, хигијена, као и трошкови вртића, логопеда, лекара и друге активности које малолетна ВВ несумњиво има, па је узимајући у обзир све наведене околности, проценио потребе малолетне детета у износу од око 60.000,00 динара, док је с друге стране ценио године живота парничних странака, њихово здравствено стање, приходе и расходе родитеља и њихових животних стандарди, средина у којој живе, степен образовања, као и обавезу издржавања других лица, па имајући у виду да је тужени 4 године уназад незапослен и да само повремено обавља оценио да је тужени у овом моменту у могућности да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа износ од 20.000,00 динара, с тим што се суд приликом одређивања висине издржавања руководио најбољим интересима малолетног детета и имао у виду да су оба родитеља дужна да доприносе издржавању своје малолетне деце и по цену жртвовања неких сопствених потреба и да се, уколико је то потребно, додатно радно ангажују и на тај начин обезбеде недостајућа средства, како би испунили своју законску обавезу издржавања, при томе имајући у виду и минималну суму издржавања која је прописана за лица смештена у хранитељским породицама. Првостепени суд је у конкретном случају ценио и чињеницу да је тужени незапослен, да нема непокретности у свом власништву, нити покретне ствари веће вредности, да живи од помоћи својих родитеља, због чега је одлучио као у ставу трећем, док је ставом четвртим изреке одбио захтев тужиле преко наведеног износа, а до траженог износа од 98.000,00 динара, и то за износ од још 76.000,00 динара, налазећи да је превисоко постављен.

Оцењујући наводе жалбе тужиле, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 73, 154 став 1 и 160 Породичног закона прописано је да малолетно дете има право на издржавање од родитеља који имају право и дужност да издржавају дете под условима одређеним тим законом. Издржавање се одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребне повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања. Ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да му омогући најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ као дужник издржавања. Приликом оцењивања могућности лица које је дужно да даје издржавање, суд ће у смислу наведених законских одредби узети у обзир све његове приходе, стварну могућност да стиче зараду, сопствене потребе, законску обавезу издржавања других лица и других околности од значаја за одређивање издржавања. Родитељ је дужан да на све могуће начине обезбеди довољно средстава за егзистенцијалне потребе своје деце, при чему се мора узети у обзир да ли је у радном односу, као и његове стварне могућности да радом оствари зараду не само ради задовољења својих, већ и потреба издржаног лица. Минимална сума издржавања представља суму коју, као накнаду за храњенике, односно за лица на породичном

смештају, периодично утврђује министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са наведеним законом. Минимална сума издржавања представља оријентационално мерило за утврђивање укупног износа за задовољење месечних потреба издржаваног лица, а не основицу у односу на коју се одређује висина обавезе даваоца издржавања, јер се издржавање одређује првенствено према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се само води рачуна о минималној суми издржавања.

Стога је правилно првостепени суд одлучујући о доприносу туженог у издржавању малолетне ћерке, а ценећи интерес малолетног детета који подразумева да свако дете има право на обезбеђење најбољих могућих животних и здравствених услова за правилан и потпун развој, те узимајући у обзир и минималну суму издржавања која је у време пресуђења износила 27.046,00 динара, као и ценећи породичне имовинске прилике родитеља, обавезао туженог да доприноси издржавању малолетног детета износом од 20.000,00 динара, правилно одбивши као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе на плаћање износа од 98.000,00 динара, правилно закључивши да је исти превисоко постављен, а имајући у виду да се ради о детету узраста од 3 године, као и могућности дужника да доприноси издржавању малолетног детета.

Неосновани су наводи жалбе тужиље да је суд за своју одлуку у ставу четири није дао аргументоване и јасне разлоге на основу чега је трошкове малолетне ВВ определио у износу од 60.000,00 динара, а не у већем износу на који је мајка указала. Наиме, првостепени суд је приликом процењивања потреба малолетне ВВ превасходно имао у виду календарски узраст детета, односно да малолетна ВВ има 3 године, те да морају бити задовољене основне егзистенцијалне потребе становања, исхране, одеће, обуће, хигијене, као и трошкове вртића, логопеда, лекара и других активности које малолетна ВВ има. При томе, првостепени суд је користећи се овлашћењима из члана 8 Закона о парничном поступку дао разлоге из којих није прихватио исказ тужиље у којем је определила месечне потребе малолетне ВВ на износ од 196.000,00 динара, налазећи да су потребе превисоко опредељене, те да наводима тужиље о износима које плаћа на име појединих активности и потреба малолетне ВВ представљају одраз њене могућности да исте плаћа, с обзиром на приходе које остварује као и одраз њене личне процене да су одређене активности малолетном детету потребне (конкретно путовање на ексклузивне локације, смештај у хотелима са 5 звездица, прегледи, контроле детета у приватним здравственим установама, прославе рођендана на ексклузивним локацијима и куповина поклона за дечије рођендане у износима од по неколико хиљада динара, куповина брендиране гардеробе). Наведени издаци не представљају реалне потребе малолетног детета од 3 године чијем би подмирењу други родитељ морао да доприноси.

Неосновани су наводи жалбе тужиље да пресуда нема разлога за одлуку из става шестог изреке, а која се тиче трошкова поступка, имајући у виду да је тужиља странка која је успела у спору. Наиме, првостепени суд је правилно одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка у складу са одредбом члана 207 Породичног закона Републике Србије одступивши од општих правила накнаде трошкова парничног поступка, имајући у виду првенствено специфичност односа који се у оваквом спору уређују. Права детета која произлазе из односа родитеља и деце о коме је одлучено у овом поступку изведено је из дужности родитеља да се старају о деци, па одлука о томе

служи задовољењу интереса деце, а расправљање и предузимање радње у поступку има за циљ утврђење најбољег интереса детета. Предметни поступак је иницијално вођен за поверавање и издржавање малолетног детета, због чега је правилно првостепени суд заузео став да се у спору ове врсте не може утврђивати успех вођења парнице, те је одлуку о трошковима поступка донео по слободној оцени, пре свега водећи рачуна о разлозима правичности, па се ни овим наводима тужиље не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке у овом делу.

Како се ни другим наводима жалбе тужиље не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, то је овај суд на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка јер је њена жалба оцењена као неоснована.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Д-на:

- Предмет доставити Првом основном суду у Београду

МС/ТС